

Theater Stap

> Naar Andorra **☆☆**

De foute trein

Bij Theater Stap, dat professioneel toneel maakt met mentaal gehandicapte acteurs, staat 'de gemakkelijkste weg nemen' niet in het woordenboek. Meer nog, ze durven al eens 'de foute trein' te nemen. Richting Auschwitz bijvoorbeeld, ter voorbereiding van *Naar Andorra*.

In dit theaterstuk kijken de acteurs zonder verpinken de geschiedenis in de ogen. Toen in de Holocaust niet alleen miljoenen Joden maar ook duizenden mentaal gehandicapten door de nazi's werden omgebracht. Het siert Stap dat het dit beladen thema aansnijdt, maar het resulteert in incoherent en belerend theater.

De scène is wit. Zoals in het sneeuwwitte Andorra, de fictieve staat uit het toneelstuk van de Zwitserse schrijver Max Frisch waarop Theater Stap zich baseerde. In 'Andorra' vormen de 'witten' een gemeenschap waar het goed toeven is, geïsoleerd van de kwade buitenwereld waar de 'zwarten' leven. Iedereen is er gelijk maar de tolerantie is slechts schijn. De jongen Andri, een Joods adoptiekind (in wezen een 'zwarte' bastaard), wordt door de witten gepest om zijn anderszijn. Hij wil schrijnwerker worden, maar krijgt te horen dat Joden alleen maar goed zijn met geld.

Op twee schermen worden teksten geprojecteerd als echo's van wat zich op scène afspeelt, filmfragmenten tonen de personages die letterlijk hun handen in onschuld wassen, op podium ontvangen de acteurs deemoedig de kerkelijke zegen. Regisseur Marc Bryssinck last als verteller de scènes aaneen terwijl de acteurs met bouw materiaal aan de slag gaan. In tegenstelling tot in andere Stapvoorstellingen zijn de acteurs herleid tot uitbeelders van het plaatje bij het praatje. Intolerantie wordt geënceneerd als een kwaal van alle tijden, om vervolgens weer in te pikken op het nazitijdperk, wanneer de 'zwarte', een acteur in Gestapojas, de witte wereld binnenvalt. Op het einde volgen, als afteling, shots van de trip naar de Antwerpse Jodenbuurt en Auschwitz. *Naar Andorra* is gedurfd qua thema, maar de uitvoering blijft knip- en plakwerk. **(LILA)**

Op tournee tot 4/12, www.theaterstap.com.

Abattoir Fermé > Hard-boiled

De wereld is een videoclip

EN JIM TV IS HET MELK WEGSTELSEL

GENT: DINSDAG-OCHTEND EEN WARE STORMLOOP BIJ DE PLATEAUKWINKEL VOOR DE RELEASE VAN SOUL WAX PLaat

Theater zoals te verwachten en te voorzien is, dat maakt Abattoir Fermé al lang niet meer. Maar zijn nieuwe worp met liveband Capsule is dat nog minder. Het is een film, een strip, een soundtrack. Of stom jeugdtheater?

DOOR WOUTER HILLAERT

Het oeuvre dat Abattoir Fermé in een hoog tempo verwezenlijkt, lijkt wel een pendule tussen voorstellingen die verhalen vertellen en voorstellingen die veeleer toestanden evoceren.

Van de story van een cineast in *Tinseltown* naar het vormonderzoek van

Testament, van de monoloog *Lalaland* naar het ritueel *Tourniquet*. Telkens vormen filmische beelden de motor, maar ze dienen bij de zaal een ander begrip.

Hard-boiled is in de grond weer een verhaal: het leven van de drenkelinge (Kirsten Pieters) die in de openings- en slotscène haar dood langzaam in de ogen kijkt, op slepende buikmuziek van

Capsule. Tussenin is het veeleer schetterende kermis, vrolijke vaart. Ook in beelden: meisje in jurkje met lolly, eerste prijs van de juf, badpakjes in de zwemkom en alweer een verjaardagstaart. Als in een videoclip sjeest Pieters, met snelle handen spandiensten van Laura Aernoudt en Tine Van den Wyngaert, langs de staties van een jeugd.

Met de maandstonden, een rood lint door de benen, keert de pret. Meisje wordt vrouw, vrouw raakt verstrikt in de vaste nachtmerrie van Abattoir: psychiatrie, striptent, paar organen gepikt. Maar was dat vroeger voer voor duistere stills, hier past het in een vrolijke revue. *Hard-boiled* is zowel theater van op de markt, met kartonnen bordjes, kwieke art brut en veel burleske iconen, als een stomme film met een beeldgeneriek van honderd jaar later,

door de wringer van reclame en videogames gehaald.

Die volgehouden poging van Abattoir Fermé om zijn theatermedium te rekken tot waar het knapt, levert hier alleen geen extra's op. Het verhaaltje lijkt meer een vangnet achteraf geweest te zijn. Het mankeert een dubbele zeggingswijze wat het is: een reeks aparte plaatjes. Niet indringend als in *Tinseltown* maar veeleer opdringerig: het voorziet geen plaats meer voor je kijkersverbeelding, ook omdat het repetitieve muziektapijt van Capsule zo weinig adem laat. *Hard-boiled* is een drenkelingenduik. **(WH)**

Tot 27/10 in kc nOna, Mechelen (015/20.37.80) en 7 tot 10/11 in Gent (09/223.00.00), www.abattoirferme.be.

Regisseur Stefan Perceval laat de kinderlijke fantasie stuitten op de harde realiteit die koers zet naar volwassenheid. Zoen (Benny Claessens) wordt voorbereid op de dood van zijn moeder.

Jeugdtheater > HETPALEIS > Prookjes **☆☆☆**

Mooie prookjes duren niet lang

Voor *Prookjes* (6+), de nieuwe productie van jeugdtheater HETPALEIS, zocht regisseur en tekstschrijver Stefan Perceval inspiratie in de sprookjesliteratuur, maar kwam - zoals in de titel waar de s is verdwenen - uit bij een ontroerende musical over bezit en verlies.

"Boetseer met een traan een nieuw bestaan", zingen Zoen (Benny Claessens) en zijn moeder (Sien Eggers) terwijl ze rondwaden in een vijvertje aan de voet van een boomstronk. Ze zijn arme landlopers, maar voelen zich de koning, want hun huis is de wereld, de sterren hun elektriciteit en hun fantasie het gasvuur waaraan ze zich warmen.

Als zij slaapt, houdt hij de wacht. Niet als

een beschermende prins, hij wil liever een prinsesje zijn. En waarom ook niet in een wereld waar zeepbellen dwarrelen als sneeuw uit de hemel? Maar het uiteenspaten is onvermijdelijk. Dat beseft ook de moeder, die met zalvende stem maar niettemin resoluut haar zoon voorbereidt op haar nakende dood. Dat beseft ook onbewust de zoon wanneer vanuit de mist van zijn fantasie het meisje Beau (Inge Paulussen) opduikt. Zij draagt punkkleden en een dito stoere attitude en gelooft niet meer in fantasie: "Een pompoen is geen koets, maar dient om soep van te maken."

Het mag niet verwonderen dat Perceval de kinderlijke fantasie laat stuitten op de harde realiteit die koers zet naar volwas-

senheid. Maar vreemd genoeg laat *Prookjes* vervolgens braafjes na om de wonde te laten zien eenmaal de pleister der fantasie er is afgetrokken. Wat Perceval aanzet in tekst, wat het schitterende decor en de livemuziek (van Bert Dockx) aan sfeer genereren en de acteurs aan emotie laten opborrelen, komt in deze korte voorstelling plots ten eind. Nu mogen mooie liedjes niet lang duren en hebben prookjes vast geen 'lang en gelukkig' slot, maar *Prookjes* maakt er zich wel bijzonder snel van af. **(LILA)**

Tot 18/11 in HETPALEIS, Antwerpen. Daarna op tournee, www.hetpaleis.be.

Comedy > Freddy De Vadder > Icoon **☆☆☆**

Hoe het rookverbod te omzeilen

De kettingrokende West-Vlaming Freddy De Vadder is met zijn vierde show uitgegroeid tot een Icoon. Comedian Bart Vanneste schrikt er in dit stuk niet voor terug zijn eigen alter ego te kakken te zetten. Alleen blijkt dat uitgangspunt iets te mager om een voorstelling lang te boeien.

DOOR LIV LAVEYNE

In een wolk van mist komt hij met zijn motor het podium opgereden. De tap bier staat klaar, de merchandising ook. Want Freddy De Vadder, rebel in leren *frakske* en cowboyboots, groeit mee met zijn status: geboren in de barakken van Menen, waar hij de slagkracht leerde van *èn èp jon mûle*, is dat nu het opschrift geworden voor de T-shirts die hij versjacht.

Je-m'en-foutisme als modetrend of mentaliteit? De Vadder is het typevoorbeeld van de achterpoortjes-Vlaming die niets moet weten van de Hollandse regelgeving die naar onze contreinen overwaait. Mag er niet meer gerookt worden in de schouwburgen, dan nodigt hij wel een toeschouwer uit om samen te smoren op het podium ter wille van de kunst. De Vadder is het icoon van wat niet weet niet deert.

Een icoon dat evenwel kampt met een vroege midlifecrisis, want wat rest hem

op het toppunt van zijn roem? Als zelfstandige ondernemer genot vinden in intelligent zijn belastingaangifte invullen, zijn gezondheid proberen op te krikken met Evy Gruyaert en zich vermeien met Second Life. Een schijnbare black-out vormt de aanleiding om een tukje te doen in zijn belastingaangifschrijfbare zetel, met een nicotinepleister als substituuat voor zijn ware liefde, de groene Michel.

'Kust allemaal mijn klotten' blijft de kracht van het Freddydenken, maar is hier soms ook de zwakte: in de lethargie van De Vadder schuilt ook de adder onder deze voorstelling. *Icoon* boogt vooral op een sterk begin en eind, maar verliest tussenin scherpte met te veel opvulsel dat herhaalt waar al een punt werd gemaakt of dat onvoldoende verder uitspit. Leuke omslag is dan ook wanneer De Vadder na een 'vals slot' als zichzelf terug het podium opkomt, in badjas gelijk de grote sterren na hun show, om met een duivelachtigheid à la *American Psycho* te fantaseren over zijn fengshuibuurvrouw.

Dit seizoen op tournee, www.freddydevadder.be, www.bisproducties.be.

